

Tản mạn cuối tháng 5. 2013 trên Viên Phật Học

Rời Viên Phật Học (VPH) đã ba hôm rồi nhưng tâm tư vẫn còn quán quít trên đó, tối nay ngồi viết mấy dòng này, coi như là ghi lại những tâm tình, cảm nghĩ của mình sau chuyến đi thăm Sư Ông chớp nhoáng vừa qua, như là một chút chia sẻ hạnh phúc cùng với Đất mẹ, Trời cha và những người trong Tăng thân khắp chốn.

Tối thứ tư, 29.05, sau khi được sự khuyến khích của một Thầy trên VPH, tôi lên mạng tìm mua vé xe lửa lên Waldbröl. Trưa thứ năm, 30.05, tôi lên được Frankfurt rồi cùng cô bạn thân lái xe đi tiếp lên VPH. Cô bạn tôi phải đi làm sáng thứ năm, ông xã của cô ấy không vui lắm khi thấy vợ mình lại tính đi ngay, nhưng nể tình tôi và khi nghe vợ nói cứng : "em thích đi ngay, để ngày mai đi thì trễ lắm! và lại có chị H. lái xe, em chỉ ngồi bên ngủ mà thôi, em không mệt đâu! " Thế là hai chị em được đi ngay chiều hôm đó. Tôi vui lắm vì thấy cô em mình cũng hiểu ý mình mong muốn.

Đến VPH gần 7 giờ chiều, đánh lễ Thầy Pháp Ân, Thầy cầm trên tay một xấp giấy, bân rộn đi tới đi lui, coi nơi này, góp ý chỗ nọ, nhưng lúc nào cũng cười hiền hòa. Thầy Cô trong bếp nấu thức ăn khéo quá, cuối ngày là không còn dư, hai chị em định ăn cơm nước tương, cái tâm mà vui thì ăn cơm trắng cũng ngon! ngay lúc ấy thị giả của Sư Ông bung mâm cơm

xuống, thế là hai chị em được Sư cô H.N múc cho thức ăn của Sư Ông, hai chị em ăn mà nước mắt chảy dài. Phước duyên nào sao mà quá lớn vậy !.

Nghe kể Sư Ông mệt sau chuyến đi hoằng pháp dài, nên cả ngày thứ năm Sư Ông phải nghỉ ngơi trong phòng, đêm đó tôi thắp niệm Bồ Tát Quán Thế Âm luôn hộ trì cho Sư Ông và đi vào giấc ngủ với niềm tin, ngày mai mình sẽ gặp được Người mình luôn tôn kính.

Sáng thứ sáu, được thấy Sư Ông trong phòng ăn điếm tâm, lòng tôi sao ấm lạ, mặc dù ngoài trời mưa ướt sũng, hình như mưa cả đêm. Các Thầy Cô đều lo công việc của mình, trước khóa tu có bao nhiêu là chuyện nhưng trên môi các Thầy cô luôn nở nụ cười, trời mưa thì các Thầy cô làm việc theo trời mưa, tôi chiêm nghiệm và học được bài học quý giá này.

Hai chị em xuống bếp phụ với các Sư Cô làm các thức ăn để cúng Bảo Tháp và cúng những người khuất mặt, đây cũng là duyên lành sắp xếp vì tôi có niềm mơ ước được dự buổi lễ này. Cũng xin kể thêm : đang rửa rau trong bếp, chợt nghe một sư cô trẻ nói: " Ấy chết! cao quá làm sao Sư Ông nhảy xuống được?" tôi nhìn qua cửa sổ, thấy Sư Ông đang trong tư thế chòm hỏm, và được hai thầy thị giả đỡ xuống bề tường cao sau nhà bếp, để đi tiếp. À! thì ra Sư Ông muốn đi tham quan, xem các con của mình ngủ trong lều như thế nào! trời mưa vẫn lâm râm nhưng Người vẫn quan tâm đến mọi thứ...tôi ngậm ngùi nhớ đến Ba tôi ngày xưa, có hôm đi làm về khuya, hay vén mùng đắp mền cho các con rồi mới đi ngủ. Người Á Châu mình thương con đậm sâu lắm.

Đến trưa thì có ăn cơm quả đường, hai chị em có dịp ngồi dùng cơm với Sư Ông và một số Thầy Cô từ bên Làng qua. Nhìn Sư Ông ăn cơm thiệt là yên lành, tôi cảm động quá, cứ nhéo vào tay mình để biết chắc là mình không nằm mơ, đây là sự thật ranh rành, không thêm không bớt. Người ngồi đó, khoan thai nhai từng miếng cơm , tôi ghen ngào, nước mắt hạnh phúc làm cơm thêm mặn mà. Tôi cảm nhận được hạnh phúc của đứa con gái út đang sống xa nhà khi cháu viết trên khung vải treo trong phòng ba chữ ngắn gọn: "Nirvana is now !" tôi vui khi cháu viết được như vậy.

Nhưng đây mới là những gì tôi thật sự muốn gửi đến các Bạn thân thương: sau buổi ăn trưa, Sư Ông chậm rãi tâm sự cùng đại chúng, những ngày cuối của chuyến hoằng pháp tại Đông Nam Á là ở Đại Hàn; ở cái tuổi 87, Sư Ông bị ngã bệnh, 16 giờ chiều hôm đó theo đúng chương trình thì Sư Ông có bài pháp thoại cho hơn 10 ngàn người, Sư Ông thì bị sốt li bì suốt hai ngày qua, 12 giờ trưa mà Sư Ông còn nằm bẹp trên giường, đi xe hơi ra nơi pháp thoại cũng mất nửa giờ đồng hồ. Sư Ông nằm đó và liên tưởng đến những người đang chờ ngoài hội trường và cảm thấy thương họ làm sao! Nhưng trái với những lần đi hoằng pháp trước, Sư Ông rất lo mình phụ lòng người ta. Vậy mà kỳ này Sư Ông thấy lòng

mình **an nhiên, chấp nhận**, không bức xúc, **Sư Ông để cho Bụt và Chư Tổ sắp xếp cho mình**, nếu Bụt thấy mình không có sức khỏe thì cũng có Thầy khác nói dùm mình, rồi Sư Ông gượng đứng dậy đi làm vệ sinh, cạo râu cho mình, cái mà Sư Ông làm được ngay lúc đó, còn mọi chuyện khác không quan trọng nữa. Sau khi rửa mặt tươi tỉnh, mặc quần áo, Sư Ông cảm thấy từ từ hồi phục lại năng lượng, khỏe nhẹ nhiều và người ra xe đi đến hội trường.

Và Các Thầy Cô cùng đại chúng hôm đó đều niệm danh hiệu Bồ Tát Quán Thế Âm, xin cho Sư Ông vui mạnh phần nào để đem mưa Pháp đến cho hơn 10 ngàn thiền sinh đang khát khao từ lâu, 1 tiếng rưỡi đồng hồ Sư Ông đã moi hết ruột gan của mình để biến thành những lời giảng dạy không dư không thiếu, Sư Ông mang sứ mạng của Bụt và Chư Tổ với giọng nói mạch lạc nhân từ đề cập đến sự sống chung hòa bình của Nam và Bắc Đại Hàn. Những giọt Cam lộ đã được tưới tẩm. Và sau đó Sư Ông ra về ngay vì cơn sốt vẫn hành hạ Sư Ông sốt mấy ngày sau. Sư Ông đã chấp nhận và hành xử những gì mà tâm mình đang nghĩ, không đòi hỏi, không mong cầu và cũng không chống đối.

Những lời tâm sự của Sư Ông nhẹ nhàng, ôn hòa, lâu lâu có pha một chút điệu, những chia sẻ của một Người mà cả 70 năm theo dấu chân Bụt, tôi nhìn ra sân, trời vẫn lâm râm, không có nắng nhưng hình như vũ trụ đang ôm lấy chúng tôi, có Sư Ông, có các Thầy Cô cùng tăng thân khắp chốn. Bữa cơm trưa chấm dứt bằng những bước chân nhẹ nhàng của Sư Ông, ánh mắt hiền hòa, bao dung lướt trên từng khuôn mặt, nơi nào Sư Ông cũng gửi gắm biết bao là tình thương của mình lên đó.

Cái nhiệm màu nào đã giúp Sư Ông phấn chấn và làm chủ phần nào cơn bệnh đang hoành hành để đi đến hội trường có cả hơn 10 ngàn đang mong đợi? Theo thiên ý của tôi: vì không nghĩ riêng tư cho mình, thân mạng này dù có hoại diệt theo định luật vô thường, nhưng tâm tư mình vẫn luôn nghĩ đến hạnh phúc cho mọi loài, dù chỉ còn một hơi thở, Người lúc nào cũng nghĩ tới việc giúp mọi người cách chuyển hóa khổ đau...và ý nguyện này được sự cảm ứng của Bụt và Chư Tổ vậy. Đây là một tấm gương sáng cho những người con Bụt.

Ăn cơm xong đi rửa chén mà trời vẫn mưa lất phất, sân cỏ ướt đầm, có chỗ vì sử dụng nhiều nên hơi trơn trượt, các Thầy cô vẫn ung dung tự tại làm hết việc này đến việc khác, môi vẫn nở nụ cười, chỉ bảo cho nhau, hai chị em tôi cũng tham gia từ sáng nhưng không cảm thấy mệt mỏi, học hỏi thêm được pháp thân của những vị có tu tập này.

Và theo đúng chương trình, bàn thờ cúng ngoài Bảo Tháp được trưng bày đầy đủ các lễ vật cần thiết, các món ngon vật lạ do chính những bàn tay ân cần đầy tình thương của các Sư Cô nấu nướng cũng như sự sắp xếp rất chu đáo của các Thầy làm bàn thờ rất đẹp. Rồi sự nhiệm màu lại đến với

Waldbröl, gần đến giờ làm lễ, trời quang đãng lại, tuy vẫn còn mây lãng đãng, gió vẫn còn từng cơn ngẩn nhưng trời tạnh mưa hẳn và những giọt nắng cuối ngày lại có dịp len qua cành cây kẽ lá, hòa nhịp với lời kinh tiếng kệ chân thành của quý Thầy Cô. Thầy Pháp Ân có vẻ xúc động vì buổi lễ rất trang nghiêm và cảm động. Giữa đó, Sư Ông nhẹ nhàng đi ra ngòi dưới Tháp chuông, theo dõi buổi lễ do các con của Sư Ông đảm nhiệm. Tôi đứng chấp tay gần đó, khẽ len lén nhìn qua ngắm Sư Ông để thỏa lòng tôn kính, vẫn đôi mắt sáng, cười nụ hài hòa : "các con của tôi đã giỏi rồi !" ...Gần xong buổi lễ, Sư Ông đứng dậy dự phần của mình bằng ba tiếng đại hồng chung vang dội vào lòng đại chúng. Một bà thiện sinh người Đức đứng kế bên chấp tay cả buổi kiên nhẫn lắng lòng theo những tiếng kinh tụng bằng tiếng việt nhìn qua tôi nói nhỏ : "tiếng chuông sao hay quá, tôi thích nghe nó lắm!"

Sau buổi lễ, kéo dài khoảng 2 tiếng đồng hồ, hai chị em tôi được đi kinh hành cùng quý Thầy Cô với lời niệm hồng danh Bụt đến đại sảnh, nơi có bàn thờ cúng vong. Nơi đây Thầy Pháp Ân ân cần cảm ơn mọi người và hai chị em tôi cũng xin chào từ giã Thầy. Thời gian không cho phép nhưng hai chị em đã thật sự hạnh phúc và an lạc trong 24 giờ qua.

Hai Chị em lái xe về với thật nhiều hạnh phúc. Cảm ơn những phước duyên đã cho hai chị em trong hai ngày này, cảm ơn hai người bạn đời đã hiểu và vui với niềm vui của hai bà vợ, cảm ơn các Thầy Cô thân thương lúc nào cũng vui mừng khi có người đến thăm...cảm ơn những hạt sỏi nhỏ bên Bảo Tháp, những ngọn cỏ xanh um trên "CON ĐƯỜNG VUI" của VPH...xin cảm ơn tất cả.

Stuttgart, thứ tư 05.06.2013

Tâm Hải Đức

www.vietnamvanhien.net